

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/415/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5412204278
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Amália Paulerová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5412204278.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte v zložení z predsedníčky senátu JUDr. Amálie Paulerovej a členov senátu JUDr. Róberta Urbana a JUDr. Erika Vargu v právnej veci navrhovateľa - POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, v zastúpení advokátska kancelária Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, IČO: 36 864 421, v mene ktorej koná Doc. JUDr. Branislav Fridrich PhD., advokát a konateľ proti odporcovi - Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné nám. 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na základe odvolania navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 6C/125/2012-75 zo dňa 12. júna 2013 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e v celom rozsahu rozsudok okresného súdu.

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd (po spojení vecí vedenej pod sp. zn. 6C/125/2012 a 6C/128/2012) uznesením č.k. 6C/125/2012-28 zo dňa 15.4.2013 zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ dňa 27.9.2012 domáhal od odporcu: 1/ náhrady majetkovej škody 7.243,47 eur a nemajetkovej ujmy 1.448,69 eur titulom nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Dolný Kubín, ktorá mala vzniknúť v exekučnom konaní pod sp. zn. súdneho exekútora EX 15548/2010 voči povinnej E. S. (neplnenie záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č. 5010354), 2/ náhrady majetkovej škody v sume 7.024,72 eur a nemajetkovej ujmy 1.404,94 eur z dôvodu tvrdeného nesprávneho úradného postupu súdu prvého stupňa v exekučnej veci vedenej pod sp. zn. u súdneho exekútora EX 4254/2011 voči povinnej Y. H. (neplnenie záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č. 500100250).

V obidvoch exekučných konaniach podľa tvrdenia navrhovateľa súd rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia po uplynutí 15 dňovej lehoty. U exekučnej veci sp. zn. Ex 15548/2010 sa jedná o omeškanie s rozhodnutím viac ako 558 dní, u sp. zn. EX 4254/2011 ide o omeškania s rozhodnutím viac ako 134 dní. Nesprávny úradný postup exekučného súdu navrhovateľ videl v procedurálnom postupe pri rozhodovaní o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. V obidvoch prípadoch exekučným titulom bol rozsudok vydaný Stálym rozhodcovským súdom v zmysle zákona č. 244/2002 o rozhodcovskom konaní. Exekučný súd nemal právo podrobiť exekučné tituly - rozsudky rozhodcovského súdu - prieskumu aplikáciou postupu podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Navrhovateľ uvedený procedurálny postup súdu prvého stupňa hodnotil za odporujúci zákonu. Tvrdil, že exekučný súd nie je súdom podľa § 40 zák. č. 244/2002 Z.z., nekoná o zrušení rozhodcovského rozsudku a ani nepokračuje v konaní vo veci v rozsahu uvedenom v žalobe. Exekučný súd tým, že svojim nelegálnym postupom vykonal opätovné posúdenie práva navrhovateľa na zaplatenie dlhu v časti istiny bez splnenia zákonných podmienok formálne vyvolal stav, ktorý založil prekážku veci rozhodnutej v právnom vzťahu

medzi navrhovateľom ako oprávneným a dlžníkom ako povinným odvíjajúceho svoju podstatu od uzatvorených zmlúv o úvere, z ktorých navrhovateľ svoj nárok v konaní pred rozhodcovským súdom uplatňoval (úspešne). Poukazoval na existenciu exekučného titulu - rozsudku rozhodcovského súdu, ktorý už nie je možné zrušiť pre uplynutie lehoty ust. § 41 zákona o rozhodcovskom konaní. Z pohľadu exekučného súdu exekučný titul je materiálne nevykonateľný, na druhej strane odvolateľ zdôraznil, že už nemôže iniciovať občianske súdne konanie, požadovať súdnu ochranu práva na zaplatenie istiny s príslušenstvom, pretože existencia rozsudku rozhodcovského súdu vytvorila prekážku veci právoplatne rozhodnutej. Ide o neodstrániteľnú vadu konania na ktorú je súd povinný prihliadnúť ex offa.

Odvolateľ považuje postup exekučného súdu v exekučnom konaní za nesprávny a v rozpore s ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala exekučnému súdu postupovať nesústreďene, so zbytočnými prieťahmi tak, že k vydaniu rozhodnutia o žiadosti o udelenie poverenia na exekúciu súd pristúpi až po veľmi dlhej dobe a rovnako tak neexistuje okolnosť, umožňujúca vytvoriť stav reálnej nevykonalosti istiny a jej príslušenstva založením prekážky veci rozhodnutej. Okresný súd počas špecifikovaného obdobia v exekučných veciach nevykonával vo veci také úkony, ktoré mali smerovať k odstráneniu právnej neistoty navrhovateľa v ktorej sa nachádzal.

Z tohto dôvodu navrhovateľ mal za to, že mu vznikla 1/ majetková škoda predstavujúca náhradu istiny s príslušenstvom, ktorá viac nemôže mu byť priznaná právoplatným rozhodnutím všeobecného súdu v občianskom súdnom konaní vedenom proti dlžníkovi zo záväzkového zmluvného vzťahu založeného zmluvou o úver. Nemôže preto tiež nastať akceptácia návrhu na nútené vymáhanie istiny a príslušenstva zo strany exekučného súdu, 2/ pri náhrade nemajetkovej ujmy argumentoval, že nesprávny úradný postup súdu zmaril jeho legitímne očakávania v tom, že správnym a zákonným postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky. Mohol v prípade skorého rozhodnutia exekučného súdu v zákonnej lehote včas, efektívne a účinne uskutočniť rad iných krokov smerujúcich k zvýšeniu úspechu mimosúdneho zabezpečenia vymožiteľnosti jeho pohľadávky a príslušenstva, pretože by vedel, že žiadosť o udelenie poverenia bola zamietnutá. Postup exekučného súdu zamedzil mu správať sa so starostlivosťou riadneho hospodára. Náhradu nemajetkovej ujmy vníma ako spravodlivú satisfakciu za konkrétne porušenie jeho zákonných nárokov a základných práv ako požiadavku na spravodlivé usporiadanie vzťahov, na dosiahnutie adekvátnej nápravy a primeranej satisfakcie za porušenie základných práv a princípov právneho štátu, za vnútorné zásahy do spoločnosti, za ovplyvňovanie podnikateľského plánovania, rozhodovania, porušenia jeho práv, stratu legitímnych očakávaní, že nastane v zákonom čase stav predpokladaný zákonom, za stratu dôvery v právo a spravodlivé riešenie veci a zamedzenie vymoženia pohľadávky cestou exekúcie. Uvedenej ujme zodpovedá i nárok uplatňovaný vo výške 20% z istiny s príslušenstvom.

Odporca sa v konaní bránil, v písomnom vyjadrení žiadal žalobu zamietnuť prioritne však z dôvodu, že navrhovateľ nepreukázal splnenie základných zákonných podmienok potrebných pre priznanie náhrady škody v zmysle Zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. Navrhovateľ namieta dva nesprávne úradné postupy: 1/ spôsob rozhodnutia - zamietnutie žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, 2/ vydanie rozhodnutia po zákonom stanovenej lehote.

Odporca tvrdil, že rozhodnutia okresného súdu v oboch prípadoch sú zákonné. Vychádzajúc z rozhodovacej praxe tak Ústavného súdu SR, ako aj Najvyššieho súdu SR vnútroštátny súd má povinnosť ex offa preskúmať materiálnu správnosť rozhodcovského rozsudku i v štádiu exekučného konania a prináleží mu vyvodit' všetky dôsledky, ktoré mu podľa daného vnútroštátneho práva plynú. Pri rozhodovaní exekučného súdu - zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie lehota 15 dní (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku) sa nevzťahuje na vydanie rozhodnutia v podobe zamietnutia žiadosti o udelenie poverenia. Otázkou, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov garantované článkom 48 ods. 2 Ústavy SR je kompetentný preskúmať Ústavný súd, takéto rozhodnutie konštatujúce existenciu prieťahov v oboch exekučných veciach neexistuje. Keďže k nesprávnemu úradnému postupu podľa tvrdenia navrhovateľa malo dôjsť v období pred marcom 2009, odporca vzniesol s poukazom na § 19 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z. námietku premlčania voči každému uplatnenému nároku. Odporca zdôraznil, že v predmetnom konaní neboli preukázané zákonom požadované podmienky zodpovednostného vzťahu čo do otázky existencie nesprávneho úradného postupu, existencie škody, príčinnej súvislosti medzi tvrdeným nesprávnym úradným postupom a tvrdenou škodou.

Okresný súd sa prioritne zaoberal procesným návrhom navrhovateľa, ktorým sa domáhal pred meritorným prejednaním veci (pojednávania súd vytýčil na deň 12.6.2013 na ktoré predvolal účastníkov konania) prerušenia konania podľa § 109 ods. 1 písm. b/ a § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. Navrhovateľom uvádzaný dôvod prerušenia konania - podanie ústavnej sťažnosti na porušovanie základného práva zaručeného článkom 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj základného práva na spravodlivý súdny proces zaručeného článkom 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd spojených s návrhom na odklad vykonateľnosti z dôvodu ním tvrdenej nestrannosti súdu a nestrannosti sudcu okresný súd hodnotil za nedôvodný. Uznesením Okresného súdu Dolný Kubín 7NcC/3/2013 - 21 zo dňa 16.1.2013 JUDr. Jana Veselá nebola vylúčená z pojednávania a rozhodovania veci, uvedené uznesenie bolo zástupcovi navrhovateľa doručené 18.2.2013. Ústavnú sťažnosť ktorou navrhovateľ uznesenie napadá, zástupca navrhovateľa vypracoval 6.6.2013, teda deň predtým, než navrhol zrušiť pojednávanie a päť dní pred termínom pojednávania. Takýto postup navrhovateľa súd hodnotil za účelový a zároveň za nespôsobilý dôvod na zrušenie (odročenie) pojednávania. Konštatoval tak neexistenciu zákonných podmienok prerušenia konania. Navrhovateľ nepreukázal, že ústavnú sťažnosť na Ústavný súd SR skutočne aj podal a aj pre prípad, žeby podanie ústavnej sťažnosti preukázal, uplatňovaný dôvod prerušenia konania nie je daný, pretože otázku nestrannosti súdu a sudcu sú všeobecné súdy oprávnené riešiť a v posudzovanej veci aj ju vyriešili. V tejto súvislosti okresný súd osobitne zvýraznil, že Krajský súd v Žiline ako súd nadriadený o vylúčení, resp. nevylúčení sudcov okresného súdu, resp. zákonnej sudkyne rozhodoval uznesením č.k. 7NcC/3/2013 zo dňa 16.1.2013 (vo veci č.k. 6C/125/2012) a uznesením č.k. 9NcC/2/2013 zo dňa 31.1.2013 (vo veci č.k. 6C/128/2012). Preto návrh navrhovateľa na prerušenie konania z pohľadu ust. § 109 ods. 1 písm. b/ O.s.p. neobstojí.

Je nedôvodný návrh navrhovateľa na prerušenie konania aj z pohľadu § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p. pretože neexistuje zatiaľ otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu vo veci samej. Prípadné konanie na Ústavnom súde SR pre ktoré navrhovateľ žiadal prerušiť konanie č. 6C/125/2012 sa dotýka len procesnej stránky sporu, nejde o prejudiciálnu otázku pre toto konanie. Napokon v pôvodnom konaní vedenom pod sp. zn. 6C/128/2012 (časť spojeného konania) navrhovateľ ani len netvrdil, žeby túto vec napadol ústavnou sťažnosťou.

V meritornej otázke okresný súd vykonaným dokazovaním, najmä oboznámením sa s obsahom spisu sp. zn. 4Er/901/2010 (EX 15548/10) pripojeného k spisu č.k. 6C/125/2012 zistil, že návrh na vykonanie exekúcie u súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého bol spísaný dňa 13.10.2010, tento návrh okresnému súdu bol doručený 9.12.2010 spolu so žiadosťou o udelenie poverenia. Za účelom preskúmania žiadosti o udelenie poverenia súd listom zo dňa 13.12.2010 odoslaným v ten istý deň, požiadal Stály rozhodcovský súd spoločnosti Slovenská rozhodcovská, a.s. o zapožičanie k veci sa vzťahujúceho rozhodcovského spisu. Dňa 15.12.2010 rozhodcovský súd požiadal exekučný súd o predĺženie lehoty na predloženie spisového materiálu o 30 dní. Dňa 3.1.2011 bolo exekučnému súdu doručené oznámenie o úmrtí povinnej, ktoré nastalo dňa 25.12.2010. Na základe toho súd uznesením zo dňa 31.1.2011 č.k. 4Er/901/2010-21 žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 21.2.2011, voči nemu nebolo podané odvolanie. Dôvodom zamietnutia žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia neboli skutočnosti dotýkajúce sa otázok prieskumu exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku, ale výlučne smrť povinnej, ktorá nastala v období po doručení žiadosti o udelenie poverenia. Námietky navrhovateľa o tvrdenej dlžke omeškania s rozhodnutím súdu o žiadosti o udelenie poverenia neobstoja. Súd postupoval v exekučnej veci v primeranom čase bez zbytočných prieťahov. O žiadosti rozhodol po 52 dňoch od jej doručenia. Napokon súd svoj procesný postup odvodzuje i z ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v účinnom znení od 1.6.2010 upravujúce povinnosť exekučného súdu ex offo vykonať prieskum exekučného titulu a neukladá povinnosť súdu vydať poverenie v lehote 15 dní, keďže ide o exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/, (ako to bolo v danej veci). Napokon v prípade negatívneho rozhodovania 15 dňová lehota na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie neplatí. V dotknutej exekučnej veci exekučný súd postupoval priebežne, vykonal úkony, ktoré smerovali k odstráneniu právnej neistoty, nemožno sa preto stotožniť s názorom navrhovateľa, že v exekučnom konaní sa mal súd dopustiť nesprávneho úradného postupu v zmysle ust. § 9 ods. 1 Zákona č. 514/2003 Z.z.

Z pripojeného spisu č.k. 7Er/96/2011 (u súdneho exekútora pod č. EX 4254/11) pôvodne pripojené k č.k. 6C/128/2012 súd zistil, že návrh na vykonanie exekúcie bol u súdneho exekútora JUDr. Rudolfa

Krutého spísaný 1.3.2011, doručený exekučnému súdu 24.3.2011. Za účelom preskúmania žiadosti o udelenie poverenia súd listom z 30.3.2011 odoslaný v ten istý deň požiadal stály rozhodcovský súd spoločnosti Slovenská rozhodcovská a.s. o zapožičanie k veci sa vzťahujúceho rozhodcovského spisu. Uvedený spis bol okresnému súdu doručený na CD nosiči 11.4.2011 a tunajší súd 17.6.2011 vydal uznesenie č.k. 7Er/96/2011-25, ktorým žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie zamietol z dôvodu zistenia, že rozhodcovský rozsudok bol vydaný na základe neplatnej rozhodcovskej doložky. Súd rozhodol o žiadosti na udelenie poverenia v primeranej lehote po 85 dňoch od jej doručenia. Napokon na exekučné konanie sa vzťahuje právna úprava § 44 ods. 2 EP účinná od 1.6.2010, podľa čoho 15 dňová lehota na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie sa nevzťahuje na prípady, keď je exekučným titulom rozhodcovský rozsudok ako tomu bolo v posudzovanej veci. V prípade exekučného titulu - rozhodcovského rozsudku je povinnosťou súdu v štádiu exekučného konania ex offo vykonať prieskum či rozhodcovský rozsudok spĺňa aj z hľadísk uvedených v § 45 Zákona o rozhodcovskom konaní, ktoré sa týkajú jeho materiálnej vykonateľnosti. Za týmto účelom tunajší súd zabezpečoval spis rozhodcovského súdu vzťahujúci sa k vymáhanej pohľadávke. Úkony súdu priebežne smerovali k odstráneniu právnej neistoty. V exekučnom konaní tak nebola zistená existencia nesprávneho úradného postupu a prietahové konanie súdu.

Navrhovateľ nepreukázal ani vznik škody v príčinnej súvislosti s postupom súdu. Pre nesplnenie všetkých predpokladov pre vznik zodpovednosti odporcu za škodu súd návrh navrhovateľa zamietol. Obdobne sa tak stalo i ohľadne uplatneného nároku o nemajetkovú ujmu, súd v tejto súvislosti konštatoval, že priznanie nemajetkovej ujmy prichádza do úvahy len popri konštatovaní porušenia práva, takýto záver však v posudzovanej veci z vykonaného dokazovania nezískal.

Okresný súd pri právnom posúdení veci vychádzal najmä z ust. § 9 ods. 1, § 16 ods. 1 a § 17 ods. 2 Zákona č. 514/2003 o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v účinnom znení do 31.12.2012. Aplikoval aj ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom od 1.6.2010.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p. a odporcovi ako úspešnej procesnej strane nepriznal náhradu trov konania, pretože trovy konania nevyčíslil a zo spisu žiadne trovy nevyplnuli.

Proti rozsudku okresného súdu v zákonnej lehote podal odvolanie navrhovateľ. Domáhal sa zrušenia rozsudku a vrátenia veci súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. V odvolaní argumentoval, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť ako účastníkovi konania konať pred súdom. Vo veci rozhodoval vylúčený sudca, súd nesprávne posúdil vec tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav, nevykonan navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Namietal aj porušenie práva na kontradiktórny súdny proces, ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom a prednesom vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnuť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Súd vykonal dokazovanie, ktorého obsah a rozsah si bez uvedenia akéhokoľvek dôvodu určil sám, on ako strana konania nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam protistrany, k dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy, pritom súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný, nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise, za dôkaz v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise a to vzhľadom k faktu, že vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu.

Odvolateľ namietal, že súd vec prejednal a meritórne rozhodol podľa § 101 ods. 2 O.s.p. On riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania z dôležitého dôvodu, predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Za dôležitý dôvod pre odročenie pojednávania označil nestrannosť súdu a nestrannosť sudcu, pritom on uskutočnil podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nevzhladol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v jeho očiach aj objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto, že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach. Tento jeho právny

názor potvrdzujú i rozhodnutia Krajského súdu v Trenčíne, Nitre, Prešove v totožných veciach, v ktorých boli vylúčení všetci sudcovia okresného súdu. Odvolateľ na podporu svojej odvolacej argumentácie (vo vzťahu k princípu zachovania práva na nestranný súd, rozhodovania vecí zákonným súdom) poukazoval na rozhodovaciu prax Ústavného súdu SR v rozhodnutiach IV.ÚS 345/09, I. ÚS 27/98, III. ÚS 16/2000.

Za takýchto okolností a s vedomím, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu, neobstojí; keď on (odvolateľ) podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu; - nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním v ktorom by vykonával úkony a rozhodoval meritórne vylúčený sudca.

Vytykal rozhodnutiu i jeho nepreskúmateľnosť pre nedostatok dôvodov. Z odôvodnenia rozsudku nie je zrejmé akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla. Obdobne sa to týka chýbajúcich dôvodov pri zamietnutí nároku na nemajetkovú ujmu. Napriek tomu, že skutkový dej a teda aj skutkový základ je jedinečný, súd odôvodnil svoje negatívne rozhodnutie úplne rovnakými dôvodmi opísanými tými istými vetami ako v iných svojich rozhodnutiach v ktorých vystupuje navrhovateľ a odporca, avšak v ktorých bol rozdielny skutkový dej a teda i skutkový základ. Súd vytvára odôvodnenia rozsudku formulárovým spôsobom.

Odvolateľ argumentoval i vecnými dôvodmi, zvýraznil pravý právny titul svojho nároku - tvrdený nesprávny úradný postup exekučného súdu za čo podľa jeho názoru dlžník nemôže niesť zodpovednosť, preto nemožno súhlasiť ani s tvrdením súdu, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu zapríčinil dlžník (povinný). On hodlal v konaní pred súdom prostredníctvom vykonaného pojednávania predložiť dôkazy o výške majetkovej škody a to aj prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie zabezpečil. Súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo. Jeho nepoučil podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy. Rozhodnutie súdu je i vnútorne rozporné. Napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi. Rozhodnutie založené na skutkovej a právnej chybe súdu nie je v právnom štáte udržateľné. Napokon súd v súvislosti s majetkovou ujmovou analyzuje okolnosti, ktoré s vecou vôbec nesúvisia, tieto okolnosti vydáva za odôvodnenie svojho rozhodnutia, nemožno s takýmto odôvodnením súhlasiť. Jeho práva boli porušené prekročením zákonom stanovenej lehoty. Tento fakt jednoznačne vyplýva z vykonaného dokazovania. Preto všetky a akékoľvek problémy vyvolané v právnej sfére navrhovateľa nerešpektovaním zákonnej lehoty zo strany exekučného súdu svedčia o potrebe nastoliť spravodlivosť poskytnutím finančnej satisfakcie za porušenie práva.

Z týchto dôvodov sa domáhal odvolateľ zrušenia rozsudku súdu prvého stupňa a vrátenia veci na ďalšie konanie.

Odporca písomné vyjadrenie k odvolaniu nepredložil.

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 10 ods.1 O.s.p.), po zistení, že odvolanie podal na to oprávnený účastník (§ 201 prvá veta O.s.p.) v zákonom stanovenej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.), preskúmal vec v rozsahu danom v ustanovení § 212 ods. 1 O.s.p., viazaný rozsahom i dôvodmi odvolania a aplikáciou postupu podľa § 156 ods. 3 O.s.p. v spojení s § 211 ods. 2 a § 214 ods. 2 O.s.p. rozsudok okresného súdu v napadnutých výrokoch, ako i v súvisiacom výroku o náhrade trov prvostupňového konania potvrdil podľa § 219 ods. 1,2 O.s.p.

Krajský súd vyhodnotil odvolanie navrhovateľa za nedôvodné.

Preskúmaním spisu odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa v prejednávanej veci zistil riadne skutkový stav, vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, dôkazy vyhodnotil v celom rozsahu v súlade s

ustanovením § 132 i nasl. O.s.p. a vec správne právne aj posúdil. Krajský súd sa v celom rozsahu stotožnil i s písomným odôvodnením napadnutého rozhodnutia a len na zvýraznenie správnosti záverov súdu prvého stupňa považuje za svoju povinnosť vyjadriť sa k odvolacím argumentáciám tak procesného charakteru ako aj charakteru hmotnoprávneho vznesené navrhovateľom v odvolaní.

Podľa ustálenej súdnej praxe pod odňatím možnosti konať pred súdom sa rozumie taký nežiaduci postup súdu v prejednávanej veci, ktorým súd účastníkovi konania znemožní realizáciu tých práv, ktoré mu priznáva Občiansky súdny poriadok za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Ide o prípady, ak súd postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s inými všeobecnými záväznými právnymi predpismi a tým odňal účastníkovi jeho procesné práva.

Prioritne považuje krajský súd za dôležité zaujať stanovisko k namietanej odvolacej argumentácii navrhovateľa - ktorým namietal nepreskúmateľnosť rozhodnutia. Krajský súd dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvého stupňa v celom rozsahu spĺňa požiadavky náležitého odôvodnenia rozhodnutia z pohľadu ust. § 157 ods. 2 O.s.p. Svojim obsahom garantuje právo účastníkom na spravodlivé súdne konanie. V písomnom odôvodnení rozhodnutia súd prvého stupňa dáva relevantné odpovede na vznesené procesné ako i hmotnoprávne otázky, tie podrobne špecifikuje, uvádza i konkrétne ustanovenia súvisiacich právnych predpisov, ktoré na danú vec aplikoval, argumentuje z akého dôvodu návrh navrhovateľa zamietol. V žiadnom prípade neobstojí odvolací argument vytykajúci formulárovitosť vyhotoveného rozhodnutia. Ba práve naopak, podľa názoru krajského súdu navrhovateľ uplatňuje nespočetné množstvá formulárových žalôb aj u súdu prvého stupňa v ktorých či už pri vymedzení nároku na náhradu majetkovej škody, nemajetkovej ujmy titulom tvrdeného nesprávneho úradného postupu uvádza rovnaké / totožné/ skutkové argumenty, mení jedine čísla jednotlivých exekučných konaní, označenie účastníkov, lehotu o tvrdenom omeškaní.

Neobstojí odvolacia argumentácia odvolateľa namietajúca nestrannosť súdu a rozhodovanie vo veci nestranným sudcom. Z obsahu spisu bezpochyby vyplynulo (túto skutočnosť uvádzal v dôvodoch svojho rozhodnutia i súd prvého stupňa), že uznesením Krajského súdu v Žiline 7NcC/3/2013-21 zo dňa 16.1.2013 JUDr. Jana Veselá nebola vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na tamomšom súde pod sp. zn. 6C/125/2012, takýto záver platí aj v prípade rozhodovania o vylúčení/ nevyhlúčení sudcov okresného súdu z rozhodovania vo veci 6C/128/2012, keď Krajský súd v Žiline ako súd nadriadený, uznesením 9NcC/2/2013-17 zo dňa 31.1.2013 riešil otázku vylúčenia/nevyhlúčenia sudcov tamomšieho súdu. Je jednoznačné, že označeným uznesením JUDr. Jana Veselá, ktorá v posudzovanej veci rozhodovala a vydala odvolaním napadnutý meritórny rozsudok z prejednávania a rozhodovania veci vylúčená nebola. Neexistuje teda rozhodnutie, ktorým by zákonný sudca mal byť vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci. Táto námietka navrhovateľa nemá svoj právny základ ani v danom štádiu rozhodovania o jeho odvolaní.

Okresný súd za účelom vecného prejednávania návrhu nariadil pojednávanie na 12.6.2013 na ktoré predvolal účastníkov, právny zástupca navrhovateľa na pojednávanie bol súdom riadne predvolaný, podľa obsahu súdnej doručky predvolanie na pojednávanie prevzal dňa 24.5.2013. Z uvedeného je zrejmé, že navrhovateľ mal dostatok časového i procesného priestoru na prípravu na pojednávanie. Písomné vyjadrenie odporcu súd prvého stupňa navrhovateľovi doručil tiež dňa 24.5.2013, vecná argumentácia a obrana odporcu voči žalobnému návrhu navrhovateľovi boli známe. Mal možnosť využiť súdom daný procesný priestor, aby k uvedenému vyjadreniu odporcu predložil vecné argumentácie ak to považoval za potrebné. Navrhovateľ teda od podania návrhu na začatie konania mal vytvorený zákonný procesný priestor na vecné argumentovanie.

Vo fáze dokazovania súd prvého stupňa bol dôsledný, vychádzal prioritne z tých dôkazov, ktoré navrhovateľ už v návrhu na začatie konania uviedol. Prioritne súd sa oboznámil s obsahom exekučných spisov vzťahujúcich sa na posudzovanú vec, pre účely súdneho konania pripojil súvisiace exekučné spisy vedené u OS Dolný Kubín pod sp. zn. 4Er/901/2010 (u súdneho exekútora pod sp.zn. EX 15548/10), ďalej 7Er/96/2011 (u exekučného súdu vedené pod sp. zn. EX 4254/11) a ako z obsahu zápisnice o pojednávaní zo dňa 12.6.2013 vyplýva, okresný súd sa priamo na pojednávaní oboznámil s rozhodujúcimi listinami z exekučných spisov, osobitne s tými, na ktoré navrhovateľ priamo v návrhu

na začatie konania odkázal. Z toho je zrejmé, že okresný súd prioritne a jedine vychádzal z dôkazov označených navrhovateľom priamo v návrhu na začatie konania, skutkové zistenia súdu prvého stupňa uvádzané v odvolaní napadnutom rozsudku vychádzajú z existujúcej procesnej situácie, ktoré v exekučnom spise vyvstali.

Okresný súd mal splnené všetky zákonné podmienky na to, aby vec v neprítomnosti účastníkov podľa § 101 ods. 2 O.s.p. prejednal a meritórne rozhodol. Ako je z obsahu spisu zrejmé, navrhovateľ svojim kontroverzným procesným postupom účelovo sledoval odročenie a zmarenie pojednávania, sám sa dostal o možnosť zúčastniť sa ho, priamo na pojednávaní argumentovať, prípadne predniesť svoje stanoviská.

Súd prvého stupňa umožnil účastníkom konania, aby prezentovali svoje skutkové tvrdenia, navrhovali, označili dôkazy, bolo na účastníkoch, či tento procesný priestor v konaní využijú alebo nie. Súd prvého stupňa bol dôsledný i v dôkaznom konaní. Skutkové okolnosti podstatné pre ustálenie existencie/neexistencie základu právneho nároku zisťoval z obsahu súvisiacich exekučných spisov, ktoré pre účely súdneho konania pripojil, oboznámil sa s ich obsahom, jeho skutkové zistenia korešpondujú s existujúcou procesnou situáciou v predmetných spisoch. Nedôslednosti vytýkané navrhovateľom v návrhu na začatie konania, v odvolaní, zakladajúce podľa neho tzv. nesprávny úradný postup súdu prvého stupňa v exekučnom konaní nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, pretože vzhľadom na doterajšiu rozhodovaciu prax národných súdov, Európskeho súdu pre ľudské práva, Ústavného súdu SR v oblasti spotrebiteľskej ochrany, ochrany práv spotrebiteľov je povinnosťou exekučného súdu i v štádiu exekučného konania poskytnúť zákonom vyžadovanú ochranu spotrebiteľovi, z týchto atribútov vychádzal i exekučný súd pri zamietnutí žiadosti o vydanie poverenia exekútorovi v exekučnej veci (v jednej zo spojených konaní) po zistení, že rozhodcovská doložka bola neplatne dojednaná, neexistovala teda právomoc rozhodcovského súdu vydať rozhodcovský rozsudok a v druhej exekučnej veci (v jednej zo spojených konaní) žiadosť bola zamietnutá pre úmrtie povinnej - uznesenie okresného súdu o zamietnutí žiadosti na vydanie poverenia a uznesenie o zastavení konania nadobudli právoplatnosť.

Je jednoznačné, že v dotknutých exekučných veciach neexistuje rozhodnutie, ktoré by malo byť zrušené, resp. konštatovaná jeho nesprávnosť alebo protiprávnosť zo zákona.

Navrhovateľ podaným návrhom sa domáha náhrady škody a nemajetkovej ujmy na základe tvrdeného nesprávneho úradného postupu orgánu štátu (okresného súdu v ním označených exekučných konaniach). Na daný prípad v celom rozsahu dopadajú aplikované ustanovenia Zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Podľa § 3 ods. 1 písm. d/ označeného právneho predpisu štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci. Označená zodpovednosť má charakter tzv. objektívnej zodpovednosti, ktorej sa nemožno zbaviť. Na to však, aby takáto zodpovednosť štátu existovala musia byť kumulatívne splnené zákonom stanovené tri podmienky. V posudzovanej veci z vykonaného dokazovania vyplynulo, že nebola naplnená prioritná (prvá) podmienka základu uplatneného nároku - existencia nesprávneho úradného postupu. Navrhovateľom tvrdená skutková a napokon i podstatná otázka existencie nesprávneho úradného postupu nevyplývala z vykonaného dokazovania, ba práve naopak, v namietaných exekučných konaniach okresný súd konal priebežne, jeho úkony boli na seba nadväzujúce, účelné a viedli k uzavretiu prípadu čo v najskoršom čase. Navyše z vykonaného dokazovania je ďalej preukázané, že navrhovateľom tvrdená skutková okolnosť o dĺžke omeškania súdu prvého stupňa s vydaním rozhodnutia o zamietnutí žiadosti sa preukázalo v obidvoch exekučných konaniach ako nepravdivé.

Ďalšie odvolateľom uvádzané odvolacie argumentácie či už charakteru hmotnoprávneho, procesnoprávneho, nemali pri posúdení veci podstatný význam.

V súvisiacom výroku o náhrade trov prvostupňového konania rozhodnutie súdu prvého stupňa má oporu v aplikovanom ustanovení § 142 ods. 1 O.s.p.

V odvolacom konaní navrhovateľ úspešný nebol, bolo by jeho povinnosťou nahradiť trovy odvolacieho konania úspešnej procesnej strane - odporcovi. Odporca si však tieto trovy neuplatnil a ani z obsahu spisu nevyplývalo, žeby boli vznikli v súvislosti s podaným odvolaním navrhovateľa nejaké trovy v odvolacom konaní. Z týchto dôvodov krajský súd postupom podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. účastníkom (žiadnemu z nich) náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie prípustné **n i e j e** .